

Maya Banks

DRUHÁ ČÁST
EROTICKÉ SÉRIE
BEZ DECHU

CHLAD

NEW YORK TIMES BESTSELLER

1. kapitola

JACE CRESTWELL POKLEPAL GABEU HAMILTONOVI na rameno, a když se Gabe otočil, Jace se usmál. „Už sis mou sestru zabral na dost dlouho. Teď si s ní zatančím já.“

Gabeovi se vyrušení očividně nelíbilo. Poslední hodinu se k sobě s Miou lepili, ale nyní neochotně ustoupil a Mia se zářivě usmála na Jace, který zaujal Gabeovo místo.

Sál hotelu Bentley byl vánočně vyzdoben, důkaz toho, že Mia nadevše milovala Vánoce a že by Gabe udělal cokoli, jen aby byla jeho snoubenka šťastná.

A jakmile Gabe po něčem zatoužil, šel střemhlav po tom. S plánováním zásnubního večírku začal už ve vteřině, kdy Mie navlékl na prst zásnubní prsten. Téměř jako by se bál, že pokud nedá věci do pohybu, Mia si to rozmyslí.

Jace bavilo sledovat, jak má jeho kamaráda někdo takhle omotaného kolem prstu. To, že šlo o jeho vlastní sestru, bylo trochu divné, ale Mia byla šťastná a nic víc si nepřál.

„Užíváš si večírek, holčičko?“ zeptal se Jace, když se s ní na tanečním parketu otočil.

Celá se rozzářila. „Je to nádherné, Jaci. Všechno. Úplně magické. Nemůžu uvěřit, že to Gabe tak rychle zorganizoval. Je to... *dokonalé*.“

Jace se na ni usmál. „Jsem rád, že jsi šťastná. Jestli se k tobě Gabe nebude dobře chovat, nakopu mu zadek. Myslím, že jsem mu to dal najevo už dost jasně.“

Přimhouřila oči. „Nemusíš si dělat starosti. Kdyby se ke mně nechoval dobře, to *já* bych mu pak nakopala zadek.“

Jace zvrátil hlavu a rozesmál se. „O tom nepochybuji. Dala jsi mu to pěkně sežrat. To musím uznat.“

Mia zvažněla a Jace se zamračil. Přemýšlel, proč je vážná, když by měla slavit.

„Uvědomuju si, že ses kvůli mně hodně věcí vzdal,“ řekla tiše. „Někdy jsem přemýšlela nad tím, jestli jsem nebyla důvodem, proč ses neoženil a neměl děti.“

Zadíval se na ni, jako by přišla o rozum.

„Možná si teď už se mnou nemusíš dělat tolik starostí a, víš...“

„Ne, nevím,“ přerušil ji. Pak potřásl hlavou. „Jsi blázen, Mio. Za prvé to, že se vdáš, neznamená, že se o tebe přestanu bát a starat se o tebe. To je prostě fakt, smiř se s tím. Za druhé, nemyslíš, že kdybych se oženil už dřív, zvláště když jsi byla menší, že by se všechno jen *usnadnilo*? Nám oběma? Měla bys matku namísto toho, aby se o tebe staral jen tvůj panovačný, až příliš ochranný bratr.“

Zarazila se uprostřed kroku, vrhla se na něj a objala ho.

„Ani za nic nelituju toho, jak jsi mě vychoval, Jaci. Ničeho z toho. Odvedl jsi skvělou práci a já ti budu už navždy vděčná za to, co jsi kvůli mně obětoval.“

Objal ji a stále vrtěl hlavou. Blázen. Naprostý blázen. Zářila štěstím z blížícího se manželství s Gabem a nyní chtěla, aby všichni, na nichž jí záleželo, zářili

úplně stejně. Bůh mu pomáhej. Měli by vzít s Ashem nohy na ramena.

„Nebyla to žádná oběť, Mio. Ničeho z toho nelituju. Copak tě nikdy nenapadlo, že se třeba *nechci* oženit a mít děti?“

Se zamračením se odtáhla a pohledem zabloudila k místu, kde postávali Ash s Gabem. „No, nejspíš jo.“

Jace si jen povzdechl. Bylo zřejmé, že Mia ví o jeho a Ashově zálibě, co se trojek se ženami týče. Nebylo to zrovna něco, co by chtěl, aby jeho sestra věděla, ale tak to je. Nehodlá se za svůj životní styl omlouvat, ale ani o tom nehodlal se svou mladší sestrou diskutovat.

„Hraj tvrdě, žij volně,“ odpověděl, jako by to něco vysvětlovalo.

Mia se zamračila a naklonila hlavu na stranu.

Jace se uchechtl. „To je naše motto. Nás tři, Gabea, mě a Ashe. Změnila jsi pravidla Gabeovy hry. To ale neznamená, že jsme ho s Ashem ochotni následovat.“

Protočila panenky. „Proboha, takhle to zní, jako by se z Gabea stal pěkný podpantoflák.“

Jace si odkašlal. „Když bota sedí...“

Mia ho šťouchla do ramene. „Počítej s tím, že mu všechno řeknu!“

Jace se znovu rozesmál. „Pokud jde o *tebe*, ten chlap by nejspíš klidně přiznal, že je naprostý podpantoflák. A to není vůbec špatné. Chci, aby s tebou jednal dobře.“

To už je ale vyrušil Ash, který si Miu přitáhl do náruče.

„Jsem na řadě,“ prohlásil. „Gabe nám ji brzy zas vezme, takže si s ní chci také zatančit, dokud ho zaměstnávají jeho rodiče.“

Jace se sklonil a políbil Miu na čelo. „Tahle noc ti patří, holčičko. Chci, aby sis ji už navždy zapamatovala. Užij si to.“

Její úsměv prozářil celý sál. „Děkuji, Jaci. Mám tě ráda.“

Dotkl se její tváře a pak ustoupil a Ash s ní odtančil pryč.

Jace odkráčel ke vzdálenějšímu konci sálu a pozoroval dění na večírku. Byl poměrně komorní, přesně jak to Gabe s Miou chtěli. Noc, kdy slaví svou lásku.

Znělo to sice trochu otřepaně, ale stačilo se jen jedinkrát podívat na ty dva a věděli jste, že jsou v tom až po uši. Pořád si ale nebyl jistý, jak se postavit k tomu, že se jeho nejlepší přítel dal dohromady s jeho sestrou. Mezi těmi dvěma byl věkový rozdíl čtrnácti let a Jace věděl zatraceně dobře, co má Gabe rád v posteli.

Ošil se. Vzpomněl si totiž na tu chvíli, kdy před několika týdny vešel neohlášen do Gabeova bytu. Asi by si měl vypláchnout oči bělidlem, protože jsou situace, v nichž by bratr nikdy, *nikdy* neměl přistihnout svou sestru.

Stále si nebyl jistý, jestli si Mia plně uvědomuje, k čemu to svolila, ale jak šlo o ni, Gabe celý vyměkl. Zatraceně, vždyť se pokořil před celým New Yorkem, jen aby ji získal zpět, takže by přece jen měla být schopná zvládnout vše, co na ni Gabe vytasí.

Jen na to Jace nesmí myslet.

Povzdechl si a přešel pohledem dav a vyzdobený sál. Mia byla celý jeho život, zvláště poté, co se jejich rodiče zabili při autonehodě. Počali ji v pozdním věku a v podstatě náhodou, ale on i jejich rodiče ji milovali. Když zemřeli, pro ně oba se tím změnil celý život.

Na vysoké, kdy se měl věnovat jen pivu, holkám a zábavě s Gabem a Ashem, musel převzít zodpovědnost za šestiletou sestru. Gabe s Ashem mu byli během těch let velkou oporou a Mia tak určitým způsobem stmelila i jejich přátelství. Takže docela sedí, že nyní,

kdy už je dospělá a buduje si vlastní život, ji předal do rukou svému nejlepšímu příteli.

Bude to pro něj docela změna, nemít ji už zcela na starost. Ne že by se chystal kamkoli zmizet, ale teď bude všechno jiné. Mia má vážný vztah a odted' se už na něj nebude obracet se svými problémy. Mělo by se mu ulevit, ale namísto toho mu při pomýšlení, že ho mladší sestřička už nebude potřebovat tolik jako doposud, svírá hrud' smutek.

Spočinul zrakem na mladé ženě sbírající ze stolů sklenice a talíře. Bylo to podruhé, co se na ni dnes večer zadíval. Příliš často se v sálu neobjevovala, jen občas přišla odnést nádobí. Nebyla servírka. Neviděl, že by roznášela tácy s jednohubkami a šampaňským. Měla černé kalhoty, bílou košili a zástěru.

Dlouho se na ni díval a až po chvíli si uvědomil, čím mu přišla tak zajímavá. Vypadala, jako by sem nepatřila. A nebyl si úplně jistý, co v něm ten dojem probudilo. Čím déle ji pozoroval, tím více mu připadalo, že by tu měla být hostem, a ne uklízet nádobí.

Vlasy měla svázané do drdolu, jaký občas nosívala i Mia, zajistila si ho klipsem a výsledkem byla rozčuchaná změť vlasů žadonicích, aby se do nich zabořily ruce muže a osvobodily je ze sevření spony. Byly černočerné, vlnité, několik pramínků jí z drdolu vypadlo a nyní splývalo podél krku.

Byla štíhlá, ne zaoblená, jak míval ženy rád. Měla úzké boky a malá ňadra, ale přesto nadouvala bílou halenku dost na to, aby Jace pokoušela. Celá byla malá. Líbezná. Téměř křehká.

Když se otočila a on spatřil její tvář, zatajil dech. Měla nádherné rysy. Vysoce posazené lícní kosti, tak vysoce, až se zdálo, že k její výšce neseďí, a úzkou bradu. Ale její oči. Panebože, její oči. Oči měla v porovnání s tváří obrovské. Zářivě modré. Pronikavě modré,

jako byste se dívali skrze led. A její černé vlasy je jen zdůrazňovaly.

Byla úchvatná.

Pak odspěchala pryč a pod tíhou tácu, na nějž naskládala všechno špinavé nádobí ze stolů, se téměř prohýbala. Sledoval ji pohledem, dokud nezmizela dveřmi do kuchyně.

„Trochu neobvyklá na tvůj vkus,“ poznamenal vedle něj Ash.

Jace odtrhl zrak ode dveří a otočil se. Ash už s Miou dotančil. Rychlým pohledem na parket zjistil, že si Miu přivlastnil Gabe a nyní se k sobě opět tisknou. Miiny oči zářily radostí a smíchem a uvnitř Jace něco z jeho napětí polevilo. Byla v dobrých rukách. A byla šťastná.

„O čem to sakra mluvíš?“ zeptal se Jace ostře.

„O tý kočce, co tu sklidila stoly. Viděl jsem, jak ji pozoruješ. Co pozoruješ, svlíkal jsi ji očima!“

Jace se zamračil a zůstal zticha.

Ash pokrčil rameny. „Jdu do toho. Je to kus.“

„Ne.“

To jediné slovo zaznělo důrazněji, než se Jaceovi líbilo. Ani netušil, odkud se ta vehemence v jeho hlasu vzala nebo proč je náhle tak napjatý.

Ash se rozesmál. „Uvolni se. Už je to nějaká doba. Nechám pracovat svůj šarm.“

„Ani se k ní *nepřibližuj*, Ashi,“ zavrčel Jace.

Ale Ash už mířil ke kuchyni a nechal tam Jace stát s pěstmi pevně zaťatými. Jak má sakra svému nejlepšímu příteli – příteli, s nímž sdílel skoro každou ženu – vysvětlit, že nechce, aby se Ash právě k této ženě přiblížil na méně než kilometr?

2. kapitola

BETHANY WILLISOVÁ SI OTŘELA DLANĚ o obnošené nohavice kalhot, nakrátko zavřela oči a zakolébala se. Před sebou měla lavor plný prázdných obalů, které se sbírala v tanečním sále.

Byla unavená. Zatraceně unavená. A měla hlad. To nejlepší na tomhle kšeftu – kromě faktu, že platili v hotovosti – bylo jídlo. Mohla si odnést zbytky a soudě podle množství jídla připraveného pro tuto událost tu bude zbytků víc než dost.

Bohatí lidé mají všeho nadbytek. Na počet pozvaných hostů tu bylo jídla a pití připraveno neúměrně mnoho. V duchu pokrčila rameny. Alespoň se dobře nají, ačkoli na tak exkluzivní jídlo není zvyklá.

A zbude i pro Jacka.

Zalila ji vlna smutku a také viny. Neměla důvod se takhle cítit, protože Jack se přece vrátil. Takhle to dělával. Zmizel na několik měsíců a pak se znovu objevil, obvykle když potřeboval někde přespát a vidět přátelskou tvář. A když potřeboval jídlo, peníze... Obzvláště peníze.

Hrud' se jí sevřela, protože věděla, co dělá s penězi, které mu dává, ačkoli se nesnášel za to, že ji o ně vů-

bec žádá. Nikdy se jí přitom nedíval do očí. Místo toho bořil pohled do země, když jí říkal: „Bethy... Jde o to... Potřebuju...“ A to bylo vše, nic víc neřekl. Dala mu peníze, protože mu nemohla dát nic jiného. Ale nesnášela, jakým tónem jí říkal „Bethy“. Nenáviděla tu přezdívku, i když ji kdysi měla ráda, protože ji tak oslovoval někdo, komu na ní záleželo.

Jack. Jediný člověk na světě, který ji vždy před vším chránil. Jediný člověk, který se o ni kdy zajímal.

Její bratr. Ne pokrevně, ale v každém dalším významu toho slova ano. Byl její tak, jako ona byla jeho. Jak by se k němu mohla někdy otočit zády?

Nemohla. A neudělá to.

Postranní dveře zaskřípaly, dveře, které vedly do uličky s kontejnery. Vzhlédla a spatřila, že se o futra opírá Jack a otáčí hlavu, aby viděl do ulice. Byl to Jack. Vždy si jedním okem hlídal únikovou cestu. Nikdy se nikam nevrhal po hlavě a vždy měl připravený únikový plán.

„Bethy,“ řekl tiše.

Cukla sebou, pochopila, proč přišel. Nic neřekla a místo toho rovnou vklouzla rukou do kapsy své zástěry, kde měla složené bankovky. Polovina předem. Polovina, až po práci skončí. Jack dostane tu první půlku. Ta druhá jí bude muset vystačit na jídlo, dokud nesežene další práci, i když netuší, kdy to může být.

Popoběhla k němu, vtiskla mu peníze do dlaně a viděla, jak nepříjemně mu je. Nepodíval se na ni, když si bankovky ukládal do kapsy odrbaných starých džínů. Z jeho postoje vyzařovalo, jak tohle nesnáší. Věděla, že to nesnáší. Ona na tom byla stejně.

„Díky,“ zašeptal. „Jsi v pořádku? Máš kde přespat?“

Neměla, ale to mu neřekne. Místo toho zalhala. „Ano.“

Trochu se uvolnil a přikývl. „Dobře. Makám na tom, Bethy. Brzy nám seženu vlastní místo.“

Zavrtěla hlavou, věděla, že tohle říká pokaždé, a také věděla, že se to nikdy nestane.

Sklonil se k ní a políbil ji na čelo. Na dlouhou chvíli jen zavřela oči a představovala si je za jiných okolností. Ale to nemělo cenu. Bylo to, jak to je, a přát si něco jiného by bylo jako močit proti větru.

„Dám na tebe pozor,“ slíbil.

Přikývla. A když se pak nořil do stínů uličky, vzhlédla a vyhrkla: „Buď opatrný, Jacku. Prosím.“

Jeho úsměv byl stejně plný stínů jako noc kolem něj. „Jsem vždycky opatrný, kotě.“

Dívala se na něj a v krku jí rostl knedlík. Do háje. Uvnitř pěníla vztekem, ale věděla, že je to zbytečné. Ruce po boku se jí zatínaly v pěst a nutkání rostlo. Potřeba. Touha. Bojovala s tím, ale byla to těžká bitva. Vítězství zatím plně nedosáhla. Namísto toho dál pokračovala ve válce vůlí. Ve válce, v níž bojovala každý den.

Touha zapomenout. Jen na krátkou chvíli se ponořit tam, kde se všechno zdá lepší a zvládnutelnější. Kde je všechno hezčí, i kdyby jen na pár hodin.

Nemohla se tam vrátit. Bojovala tvrdě, aby se z toho místa vymanila, a během toho ztratila vše. Někdo by možná řekl, že má mnoho důvodů, proč se pomalu vrátit do inkoustově černé minulosti. Ale musí být silná. Už není tím člověkem, kterým bývala.

„Tvůj přítel?“

Suše vyslovená otázka ji zaskočila. Rychle se otočila, srdce cítila až v krku. Na protější straně kuchyně spatřila muže, který na ni upíral zrak.

Byl to jeden z těch zbohatlíků. Host na dnešním večírku. Více než host. Bethany viděla, jak se chová k hostitelce. Bože, ten muž byl úchvatný. Pohledný.

Elegantní. Jako by právě vystoupil z obálky časopisu určeného pro krásné a bohaté. Patřil do světa, kam ona nepatřila.

Ruce zastrčil do kapes drahých kalhot a dál ji pozoroval líným, arogantním pohledem. Přejížděl ji zelenýma očima, jako by si ji poměřoval, téměř jako by uvažoval, jestli za to stojí? Za co? Jeho pozornost? Směšné.

Měl blondáté vlasy, ale ne ty světlé, vyšisované blond. Světlovlasí ji nikdy nepřitahovali, ale jeho vlasy nebyly úplně světlé. Jako by v nich byly čtyři různé odstíny barev, od blátivě hnědé po barvu pšenice a vše mezi tím. Byl na něj skvostný pohled.

„Odpovíš mi?“ zeptal se mírným tónem.

Mlčky zavrtěla hlavou a on se k jejímu překvapení rozesmál.

„Ne jako že mi neodpovíš nebo ne jako že to není tvůj přítel?“

„Není to můj přítel,“ zašeptala.

„Díkybohu za to,“ vydechl tiše.

Překvapeně zamrkala a přimhouřenýma očima sledovala, jak se k ní vydal. Rychle uhnula do strany, aby neskončila nalepená na dveře. Nemohla odejít, útěk nepřicházel v úvahu. Potřebovala druhou půlku své odměny a chtěla to jídlo.

Ale ve chvíli, kdy se k ní přiblížil, kdy pronikl do jejího osobního prostoru, pulz jí vystřelil vzhůru a jedním okem zkontrolovala dveře do uličky. Už jí náhle nezáleželo na tom, jestli dostane zapláceno.

„Jak se jmenuješ?“

Vzhlédla k němu. „Hm, záleží na tom?“

Zarazil se, sklonil hlavu na stranu a řekl: „Ano. Záleží.“

„Proč?“ zašeptala.

„Protože nemáme ve zvyku šoustat ženy, jejichž jména ani neznáme,“ odpověděl na rovinu.

Páni. Na jeho prohlášení bylo tolik věcí špatně, že ani nevěděla, kde s výčtem začít. Automaticky zvedla ruku na obranu, aby se k ní nemohl přiblížit ještě víc.

„My?“ zopakovala. „My? O čem to mluvíš? Kdo je to sakra *my*? Já s nikým nešoustám. Vy. My. Oni. Ani za nic.“

„Jace tě chce.“

„Kdo je sakra Jace?“

„A já se také rozhodl, že tě chci.“

Jen stěží potlačila rozrušené zavrčení. Jen stěží. Stiskla čelist a pak přešla do útoku.

„Nebudu v práci snášet žádné sexuální obtěžování. Podám stížnost a vypadnu odtud.“

K jejímu překvapení se zakřenil a zvedl ruku k její tváři.

„Klid, krásko. Nepřišel jsem tě obtěžovat. Přišel jsem ti něco nabídnout. A to je velký rozdíl.“

„Možná pro tebe,“ odsekla.

Pokřčil rameny, jako by mu bylo jedno, jak se na to dívá ona.

„Kdo je Jace?“ zopakovala. „A kdo jsi sakra ty? Nemůžeš za ženou přijít s takovým návrhem, aniž by ses představil. To máš vážně problém jít do postele s ženskou, když neznáš její jméno? Co je to s tebou? Ani ses sám nepředstavil.“

Znovu se zasmál, znělo to jak teplý šum, tak příjemný, že se jí chtěla navěky obalit. Byl to bezstarostný zvuk a ona ho hořce nenáviděla. Záviděla mu tak moc, až měla pocit, že ji ta závist zevnitř spálí. Tohle byl muž, který neznal problémy. Nemusel se o nic starat. Až na to, s kým bude v posteli příště.

„Jmenuji se Ash. Jace je můj nejlepší přítel.“

Přimhouřila oči. „A oba mě ,chcete‘.“

Přikývl. „Jo. Nic neobvyklého. Ženy spolu sdílíme. Mnoho žen spolu sdílíme. Máme trojky velice rádi.“

Zažila jsi to někdy? Protože pokud ne, pak ti zaručuju, že na něco takového nikdy nezapomeneš.“

Prudce nasála vzduch. „Jo. Zažila jsem to. Nic zvláštního.“

V jeho očích se něco mihlo. Řekla by, že ho překvapila, ale no tak. Měl předpokládat, že se mu to vrátí, když na ni vyrukoval s takovouhle nabídkou.

„Pak jsi možná šoustala se špatnými muži.“

„Ashi.“

Kuchyní se rozezněl cizí hlas. Bethany prudce zvedla hlavu a ve dveřích do kuchyně spatřila stát dalšího muže. Zadumaným temným pohledem odkrajoval Ashovi maso od kostí. Ashovi bylo podle všeho jedno, že je ten muž očividně našťvaný.

Bethany to ale jedno nebylo.

Právě tohoto muže zahlédla, jak si ji prohlíží, zatímco sklízela ze stolů. Dvakrát. Cítila na sobě jeho pohled. Propaloval si stezičku její kůži, až se celá rozechvěla. Zatímco Ash byl svěžejší a bezstarostnější, z něj vyzařovalo: *jsem bohatý a vím to a nedělám nic, co sám nechci*. Tenhle muž byl... Byl Ashovým naprostým opakem.

Intenzivní nebylo to správné slovo. Ani zdaleka tohoto muže nevystihovalo. Vypadal nebezpečně a ona znala mnoho nebezpečných mužů. Venku nasbírala zkušenosti s muži ulice a náhle ji napadlo, že by se radši vydala do spárů jednoho z nich než tomuto muži, který ji propaloval pohledem.

Tmavé vlasy. Tmavé oči. Tmavá pleť. Ne tmavá tím umělým opálením, po jakém touží metrosexuální klučící. Vyzařovala z něj drsnost a stejně jako z Ashe z něj bohatství a elegance přímo řvaly. Ačkoli u něj to byl jiný druh elegance.

Ash nosil své bohatství jako druhou kůži, jako by si ho byl odjakživa vědom. Tento muž ale vypadal, jako

by svůj majetek získal až během svého života a stále na něj nebyl uvyklý tak jako Ash.

Taková domněnka byla sice směšná, ale Bethany si nemohla pomoci. V tom druhém muži bylo něco nebezpečného. Něco, co ji nutilo mít se na pozoru.

„Jaci,“ obrátil se na něj Ash. „Seznam se s...“ Táza-
vě povytáhl obočí a čekal, až doplní své jméno.

„Bethany,“ zaskřehotala.

Sakra. Sakra. Sakra. Sakra.

Tohle byl ten třetí do trojky? Ashův nejlepší kama-
rád? Muž, jehož se týká Ashův nehorázný návrh?

Jace stiskl rty a vykročil k nim. Bethany instinktivně
o krok ustoupila.

„Děšíš ji,“ prohlásil Ash káravě.

K jejímu překvapení se Jace zastavil, ale stále Ashe
propaloval pohledem skrz na skrz. Alespoň že ne ji.

„Řekl jsem ti, ať to neděláš,“ řekl Jace tichým, na-
štvaným hlasem.

„Jo, no, neposlouchal jsem.“

Bethany byla naprosto zmatená. Ale pak se k ní Jace
otočil a v jeho očích se zračilo něco, co jí vzalo dech.

Zájem.

Nebyl to jen pohled muže dívajícího se na ženu, se
kterou chce spát. Bylo to něco jiného, co nedokázala
pojmenovat. Ale díval se na ni celý večer. Věděla to,
protože i ona ho pozorovala.

„Omlouvám se,“ začal Jace.

„Týká se vaše nabídka i večere?“ vyhrkla.

Okamžitě se zděsila, ale ve chvíli, kdy se na ni
podíval, věděla, že nechce, aby ten muž odešel. Ne
dnes. Dnes chtěla strávit noc na slunci. V teple a da-
leko od všeho špatného. Chtěla na jednu noc zapo-
menout na svůj život, na Jacka, na všechny své pro-
blémy.

Tenhle muž jí to může dát. Tím si byla naprosto

jistá. A pokud mít ho znamená mít také Ashe, pak to zvládne.

Jen nechtěla odejít z téhle kuchyně do chladné noci, zpět k tomu, co na ni čekalo.

„Cože?“

Jace na ni zíral, jako by jí narostla druhá hlava. Svrástil obočí a oči měl náhle ještě pronikavější, jako by z ní chtěl sloupnout kůži a zjistit, co je pod ní.

Mávla k Ashovi. „Řekl, že chcete do trojky. Já se ptám, jestli se k nabídce počítá i večeře.“

„No, klidně,“ prohlásil téměř uraženým tónem.

„Tak tedy dobrá,“ souhlasila rychle, aby si to nerozmyslela.

Věděla, že je to hloupý nápad. Věděla, že je to jedna z nejestupidnějších věcí, jaké kdy provedla, ale už to nevezme zpátky.

„Musím to tu ale nejdřív dodělat,“ oznámila, zatímco Jace tam stál, tichý, zádumčivý, aniž by z ní na vteřinu spustil pohled. Nepodíval se na Ashe. Nepodíval se na nic. Jen na ni.

„Ne, nemusíš,“ řekl Ash. „Můžeš kdykoli skončit.“

Zavrtěla hlavou. „Druhou půlku peněz dostanu, až to odpracuju. Musím to tu dodělat.“

„Večírek právě skončil. Gabe nedá přednost tanečnímu parketu, když ve skutečnosti chce Miu co nejdřív zatáhnout do postele,“ řekl Ash. „Tu druhou půlku ti zaplatím.“

Bethany ztuhla a o krok ustoupila. Tvář se jí proměnila v ledovou masku. Pak zavrtěla hlavou. „Rozmyslela jsem si to.“

„Co to sakra meleš?“ utrl se na ni Ash.

A Jace dál nehnutě stál. Tichý, zlověstný, celou dobu ji jen pozoroval. Znervózňovalo ji to a náhle se jí ty zadní dveře vedoucí do uličky zdály jako čím dál lepší nápad.

„Nejsem na prodej,“ řekla tiše. „Jo, požádala jsem o večeři. Neměla jsem. Nabídli jste mi sex. Nechci být placená za sex.“

Zalila ji vlna bolesti. Vzdálené vzpomínky se znovu vyřinuly na povrch. Volby. Důsledky. Všechno se to slilo do šedavé, neproniknutelné temnoty, z níž nemohla najít cestu ven. Jeden den. Jen jeden den na slunci. Ale ona slunce nepozná. Nikdy ho nepoznala.

Z Jaceových rtů uniklo tiché zaklení. První zvuk, který dosud vydal. Pak sevřel čelist. Byl našťvaný.

Sjel pohledem na Ashe, a až v tu chvíli si uvědomila, že našťvaný je na něj. Opravdu hodně našťvaný.

„Řekl jsem ti, ať to neděláš,“ zavrčel Jace. „Do prdele, Ashi. Měl bys mě jednou poslechnout.“

Začínalo to být každou vteřinou horší a horší. Ash si chtěl očividně užít. Jace ne. Ash za ní chtěl jít. Jace ne. Může ji vůbec ještě víc ponížit?

„Musím se vrátit do práce,“ oznámila a rychlým krokem couvala, dokud neměla volnou přímou cestu ke dveřím vedoucím zpátky do tanečního sálu.

A stejně tak rychle ucouvl i Jace a postavil se jí tak do cesty vedoucí na svobodu. Stál u ní tak blízko, že ucítila jeho vůni, teplo vyzařující z jeho těla, a bylo tak příjemné, že okamžitě zatoužila udělat něco naprosto hloupého a naklonit se k němu. Jen natolik, aby se jí jeho tělo otřelo o pokožku.

Jeho prsty jí vklouzly pod bradu a dotkly se jí tak lehounce, že si nemohla pomoci, zvedla k němu obličej a podívala se mu do očí.

„Dokončíš svou práci. Počkáme. Pak zajdeme na večeři. Chceš něco konkrétního? A chceš jít ven nebo se najíst v hotelovém pokoji?“

Otázku vyslovil tichým hlasem. Slova zněla intimně. Ani na vteřinu se nepodíval na Ashe. Upíral pohled pouze na ni a Bethany byla tak uchvácená, že se neod-

vrátila. A okamžitě zapomněla, že se rozmyslela a spát s oběma muži ještě před chvílí nechtěla.

Vytrhla se z intenzity okamžiku, sklopila zrak a podívala se na své oblečení. Nemá kam jít a nemá do čeho se převléknout. Žádný domov. Žádné oblečení. Nemá nic, co by si na sebe mohla obléct, co by nijak nevybočovalo tam, kam by ji tito dva muži vzali.

Odkašlala si. „Hotel stačí. A je mi to jedno. Pokud je to horký a dobrý, sním to. Nic nóbl. Vlastně bych si dala burger. A hranolky.“

Pro obojí by zabíjela.

„A pomerančovej džus,“ dodala kvapně.

Ashovy rty se zvlínily pobavením, ale Jace zůstal na-prosto vážný.

„Hamburger. Hranolky. Pomerančový džus. Myslím, že to půjde,“ řekl Jace. Pak se podíval na hodinky. „Do patnácti minut budou všichni hosté pryč. Kolik času budeš potřebovat na dodělánání práce?“

Zamrkala. „Hm, no, každéj neodejde do patnácti minut. I když odejdou čestní hosti, ostatní tu stejně zůstanou. Zvláště když je tu jídlo a pití.“

Přerušil ji dřív, než stihla říct cokoli dalšího.

„Patnáct minut, Bethany. Pak budou pryč.“

Byl to slib. Ne odhad.

„Kolik potřebuješ času?“ zopakoval netrpělivě svou otázku.

„Asi třicet minut?“ zamyslela se.

Dotkl se jí nyní již podruhé, jeho prsty ji pohladily po tváři vzhůru ke spánku, kde zatahal za několik pramínků, které se osvobodily ze sponky.

„Pak se uvidíme za třicet minut.“

3. kapitola

TRVALO JÍ DVACET PĚT MINUT, než si plně uvědomila, že nejspíš zešilela. Dvacet pět minut, po nichž věděla, jak velkou chybu udělala.

Bethany si umyla ruce a znovu zkontrolovala obsah kapsy, jestli tam ty složené bankovky stále ještě má. Z kuchyně už všichni odešli, většina lidí se odebrala domů a zůstali jen uklízeči. To už její práce naštěstí nebyla. Ona tu už skončila.

Zaváhala, podívala se ke dveřím vedoucím do uličky a pak na dveře, za nimiž čekali Ash s Jacem.

Jace nelhal. Sál se vylidnil do čtvrt hodiny. Netušila, jak to zařídil, ale působil na ni jako ten typ muže, který vždy dostane, co se mu zamane.

A teď to jediné, co stálo mezi ní a nocí plnou žhavého sexu a dobrého jídla, byly ty dveře.

Dveře do uličky se prudce rozevřely, jeden z mužů právě vynášel odpadkový koš do popelnice. Dovnitř zavanul chladný vzduch a pronikl Bethany až do morku kostí. Zachvěla se, na pažích jí naskočila husí kůže.

To byla její druhá možnost. Chlad. Osamělost. Další noc plná nejistot.

Když to vezme takhle, dveře číslo dvě vypadaly jako jediné logické řešení.

Odstrčila se od pultu, o který se opírala, a vykročila k východu. Když k němu došla, zhluboka se nadechla a pak pomalu vydechla.

Za dveřmi stál Jace, ruce měl v kapsách a jedním ramenem se opíral o zeď. Zadíval se na ni a propálil ji pohledem stejně, jako jí před chvílí pronikl ledový vzduch. Tentokrát ale místo mrazu v kostech pocítila, jak se jí žilami šíří oheň.

„Připravená?“

Než stihla odpovědět, odstrčil se ode zdi a náhle stál u ní, vzal ji za šíji a palcem polaskal měkkou pokožku pod linií vlasů.

Bože, dotek toho muže byl téměř smrtící.

„Ash už je v pokoji, zařizuje večeri.“

Vzhlédla k němu a vůbec poprvé se mu zadívala přímo do očí. „Takže zůstáváme tady?“

Pousmál se koutkem úst. „Hotel mi patří. Noc se tu dá strávit stejně dobře jako kdekoli jinde.“

Tenhle hotel mu patřil. Dobře, ne že by nevěděla, že jsou s Ashem naprosto mimo její ligu, ale slyšet ta slova, *hotel mi patří*, jí jen připomnělo, že si měla zvolit chlad před dočasným teplem.

„Já... je jasný, že jsem se na tohle neměla jak připravit,“ pronesla tiše, když kráčeli k výtahům. „Nemám tu žádné oblečení ani... jiný věci.“

Chtěla se rozesmát, celá tahle konverzace byla absurdní. I kdyby to věděla předem, neměla by se jak připravit, protože žádné věci nemá. Neměla nic kromě naděje, že další den bude lepší než předcházející.

Jace opět zvlnil rty a v očích se mu zatřpytilo. Popohnal ji do čekajícího výtahu.

„Nebudeš potřebovat žádné oblečení. Ani... jiné věci.“

Ruce se jí chvěly, kolena třásla. Poslední šance vy-couvat. Naklonil se a stiskl tlačítko nejvyššího patra. Dveře byly stále otevřené. Bylo by snadné odtud vyjít, říct, že si to rozmyslela, a zmizet v chladné noci, vrátit se k tomu, co je pro ni *skutečné*.

Jace se na ni náhle podíval, upřeně se na ni zahleděl, skoro jako by slyšel její myšlenky. Díval se na ni dlouho, prst přitisknutý k tlačítku podlaží. Když se nepohnula, narovnal se a opřel se o protější stěnu. Dveře se zavřely, aniž by z ní Jace spustil zrak.

„Jsi nervózní,“ poznamenal a dál ji pozoroval.

Zadívala se na něj pohledem, co jasně říkal, *nepovídej, Sherlocku*, a on se opět usmál. Měl zabijácký úsměv. Nebyl tak lehkomyšlný a okouzlující jako Ashův. U Ashe jí úsměv přišel přirozenější, jako by tím jen příkrášloval své vzezření svůdníka, kterému ženy samy padají k nohám. Bethany si ale nemyslela, že pro Jace je úsměv stejně přirozený jako pro Ashe. Jace se jí zdál z těch dvou vážnější. A kdyby měla být upřímná, tak jeho zachmuřený, drsný výraz v ní rozehrál všechny struny. Protože tohle byl muž, s nímž by se v noci cítila v bezpečí. Byl to muž, který by své ženě bezpečí zajistil.

„Není třeba být nervózní,“ řekl tiše, když výtah zastavil.

Už chtěla vystoupit, ale on ji uchopil za paže a přitáhl si ji do náruče. Přitiskla se k němu a on sklonil hlavu, takže ústa nyní měli jen několik centimetrů od sebe. Tak blízko, že cítila, jak rychle dýchá.

„Bethany, není třeba být nervózní,“ zopakoval se rty tak lákavě blízko jejích.

Přejel jí prstem po tváři až ke koutku rtů. Výtah zahvízdal, dveře byly otevřené příliš dlouho. Jace zvuk naprosto ignoroval, soustředil se jenom na ni. Díval se na ni, vnímal každý detail, jako by se mohl pohroužit

do jejích myšlenek. Nebo jako by po tom přinejmenším toužil.

„Jsem v pohodě,“ zašeptala.

A pak se usmál. Opravdu usmál. Žádný mírně povytažený koutek, jako kdyby úsměvu vzdoroval, nic takového. Usmál se naplno, zářivě. A pánové, ten teda měl nádherné zuby. Dokonale rovné. Čistě bílé. Úsměv za milion. Ale na něm bylo všechno prvotřídní... až po špičky bot.

Naprosto mimo její ligu. Tak mimo, až to ani vtipné nebylo.

V hlavě jí probleskovaly scény z *Pretty Woman*. Z *Popelky*. Pohádka na jeden večer. Jenže ona věděla, že snu s dobrým koncem se nedočká. Pohádky se dobře čtou. Pohádky jsou krásné. Ale nejsou ani vzdáleně podobné skutečnosti. Pohádky se dívky jako Bethany nedočkají.

Takže si užije jednu noc a zítra se vrátí k tomu, co umí nejlépe. Žít ze dne na den a brát život, jak k ní přijde. Přežívat.

Pokynul jí z výtahu, a jakmile z něj vyšla, vydal se hned za ní, s paží pevně kolem jejího pasu. Byl to příjemný pocit. Víc než příjemný. Bylo snadné zapomenout a pohroužit se do své vlastní fantazie. Tomu muži byla ukradená. Chtěl si jen vrznout. A ona chtěla jen teplo a jídlo a na chvíli zapomenout na svůj vlastní podělaný život. S takovouhle dohodou dokáže žít.

O chvíli později otevřel dveře do rozlehlého apartmá. Ve dveřích při pohledu na Ashe zaváhala. Právě rozkládal talíře s jídlem na nablýskaný jídelní stůl. Talíře byly tři a její byl evidentně ten uprostřed. U talíře s burgerem a hranolky stála sklenice džusu, na zbývajících dvou talířích ležely steaky.

Ucítila božskou vůni a žaludek se jí okamžitě sevřel. Měla hlad a nikdy v životě necítila tak skvělou vůni.